

ΠΙΓΚΟΥ·Ι·ΝΟΣ

ΜΗΝΙΑΙΟΝ ΠΡΟΣΚΟΠΙΚΟΝ ΠΕΡΙΟΔΙΚΟΝ
ΤΗΣ ΕΝΩΜΟΤΙΑΣ ΠΙΓΚΟΥ·Ι·ΝΩΝ ΤΗΣ 3ης ΟΜΑΔΟΣ ΝΑΥΤΟΠΡΟΣΚΟΠΩΝ

Υπεύθυνος:
Ι. Π. ΜΑΡΙΝΟΠΟΥΛΟΣ
Διεύθυνσις: Σολωμού 54

ΕΤΟΣ 1ον ΦΥΛΛΟΝ 12ον
25 Σηβρίου 1937
Αριθ. Τηλεφ. 54 208

Τιμή Φύλλου δραχ. 2.—
Έξωτερικοῦ » 5.—

ΚΑΠΟΤΕ ΕΙΧΑ ΕΝΑΝ ΦΙΛΟ

Ήταν καλός, γεμάτος αγάπη. Ήταν ο μόνος που μ' είχε καταλάβει κι' ήταν ο μόνος που ήξερε να με παρηγορή. Από μικροί μεγαλώσαμε μαζί και την φιλία μας ποτέ δεν σκίασε κανένα σύννεφο κακίας.

Άλλά έτσι τὸ θέλησαν οἱ περιστάσεις. Μακριὰ ὁ ἕνας ἀπὸ τὸν ἄλλο ζυῖμε.

Ἄν μπορεῖ νὰ σκεφθῆ θὰ μὲ σκέπτεται ὅπως καὶ ἐγὼ τώρα, θάχει τὸ ἴδιο ἀπὸ συγκίνηση τρεμούλιασμο τῆς φωνῆς.

Νὰ ξαναρχόταν πίσω τὰ χρόνια ἐκεῖνα! Εἶμαι βέβαιος πὼς τώρα θὰ ταιριάζαμε πῶς πολὺ. Ναί, παληὲ μου φίλε σὲ θυμοῦμαι, θυμοῦμαι τὶς παληὲς μας ἰδέες, θυμοῦμαι τὰ παληὰ μας τὰ παιχνίδια, κι' εἶναι γιὰ μένα χαρὰ μεγάλη.

Ἄλλά γιὰ σκέψου, πρέπει νὰ ζήσω ζωὴ ὀλόκληρη καὶ κανένας ἄλλος νὰ μὴ μὲ καταλάβῃ καὶ κανένας ἄλλος νὰ μὴ μοῦ δώσῃ τὴν χαρὰ πὸν μοῦδινες ἐσύ. Εἶμαι νέος πολὺ καὶ χρόνια χωρὶς τέλος βρίσκονται μπροστά μου. Νομίζω πὼς δὲν θὰ μπορέσω νὰ ζήσω. Ἄλλά ἴσως στάσου. Θάχεις καὶ σὺ τὴν ἴδια γνώμη, θάθελες νὰ μὲ βλέπῃς δυστυχῆ γιατί ἦταν μὲ ἀποχαιρετούσες μοῦπες νὰ μὴ σὲ ξεχάσω καὶ γιατί μ' ἀγαποῦσες πολὺ. Μήπως θάθελες νὰ μὲ δῆς εὐτυχισμένο βρίσκοντας τῆς αγάπης σου ὅμοια σ' ἕναν ἄλλο;

Ναί, ἀγαπητέ μου, ἔτσι σκέφτηκα κι' ἐγὼ ὅταν ἀπεφάσισα κάποτε ν' ἀφίσω κάποια παληὰ μου ἰδέα γιὰ νὰ πιάσω μιὰ ἄλλη πῶς νέα, λίγο διαφορετικὴ ἀλλὰ μὲ πολλὰ ἴδια χαρακτηριστικά.

Κι' ἐσὺ εἶσαι στὴν ἴδια θέση. Κάτι σοῦ

λείπει. Κι' ὅμως εἶναι γύρω σου καὶ μάλιστα σὲ πόση ἀφθονία! Σοῦ λείπει ἡ αγάπη ἡ πραγματικὴ, κι' ὅμως πόσοι γύρω σου σ' ἀγαποῦν πολὺ κι' ὑπάρχουν τόσοι τρόποι νὰ τοὺς καταλάβῃς.

Φαντάσου τὴ εὐτυχία, νάχεις πάλι ἕναν καλὸ φίλο, νὰ τοῦλεγες ὅτι σ' ἐνδιαφέρει καὶ τὸ κάθε τι νάχει γιὰ τοὺς δυὸ σας τὴν ἴδια σημασία. Φαντάσου τὴ εὐτυχία νὰ ξαναρχίζαν ἐκεῖνα τὰ χρόνια πὸς κάθε λύπη καὶ χαρὰ θὰ μοιραζόταν στὰ δυὸ, πὸς κάθε σου κινήσις καὶ πράξις θάχε σύμφωνο καὶ κάποιον ἄλλο ἔκτος ἀπὸ ἐσένα, καὶ κάποιον πὸν θ' ἀγαποῦσες καὶ θὰ σ' ἀγαποῦσε ὅπως πρὶν. Καὶ σκέψου τὴ χαρὰ ὅταν τῆς εὐτυχίας οἱ στιγμὲς θὰ ἔνωσαν δύο ψυχὲς πὸν πρὶν ἦσαν μακρινὲς καὶ λυπημένες.

Καὶ τότε μόνον θὰ μπορούσες νὰ δῆς τὰ χρόνια ποῦχεις νὰ ζήσης καὶ θὰ μπορούσες νὰ σκεφθῆς πὼς θάναί χρόνια γεμάτα δράση καὶ πρόοδο, γεμάτα φάση νὰ φθάσης τὸ καλὸ. Γιατὶ νὰ ξεύρεις, μονάχα ὅταν ἀγαπᾷς κάποιον, μονάχα τότε θὰ αἰσθανθῆς τὴ σοῦ δίνει ὁ κόσμος καὶ τὴ πρέπει τὰ τοῦ δώσης.

Π.

ΕΙΔΟΠΟΙΗΣΙΣ

Συμπληρώσαντες 1 ἔτος ἀπὸ τῆς ἐκδόσεώς μας, παρακαλοῦμεν ὅλους τοὺς ἀναποκριτὰς μας ὅπως ὅσον τὸ δυνατόν ταχύτερον ἐξοφλήσουν τὰ καθυστερούμενα διὰ λόγους καθαρῶς τακτικῆς ταμείου.

Εὐχαριστοῦμεν πολὺ

Π.

ΚΑΝΟΝΕΣ ΠΛΕΥΣΣΕΩΣ

Πρὸς ἀποφυγὴν συγκρούσεων μετὰ λέμβων, ἰστιοφόρων καὶ ἀτμοπλοίων, ὑπάρχουν ὀρισμένοι κανόνες, οἱ ὅποιοι καθορίζουν, ἀναλόγως τῆς θέσεως τοῦ σκάφους ἐν σχέσει πρὸς τὸν πνέοντα ἄνεμον, ἐὰν πρόκειται περὶ ἰστιοφόρων, τοῦ εἴδους τῶν διασταυρουμένων σκαφῶν ἐὰν εἶναι κωπήλατα, ἰστιοφόρα ἢ μηχανοκίνητα καὶ τῆς θέσεως αὐτῶν μετὰ τῶν, ποῖος εἶναι ὑποχρεωμένος νὰ προφυλάξῃ τὸν ἄλλον.

Κανόνες Γενικοὶ

1.—*Κάθε σκάφος καταφθάνον ἕτερον ὀφείλει νὰ τὸ προφυλάξῃ.*

Ὁ κανὼν οὗτος ὑπερέχει κάθε ἄλλου.

2.—*Κάθε σκάφος κωπήλατον ὀφείλει νὰ προφυλάξῃ κάθε ἰστιοφόρον καὶ κάθε μηχανοκίνητον.*

(*Σημ.*—Ἐν τούτοις φρόνιμον εἶναι, ἐπιβαίνων κανεὶς κωπηλάτου λέμβου ἢ ἰστιοφόρου νὰ μὴ ρισκοκινδυνεύῃ διασταυρωμένων τὴν πορείαν του μετὰ ἀτμόπλοια, τὰ ὅποια καὶ μεγάλην ταχύτητα ἔχουν καὶ δυσκίνητα δι' ἀποτόμους στροφῶς εἶναι, ἀναμένων ἀπὸ αὐτὰ νὰ τὸν προφυλάξουν).

3.—*Κάθε σκάφος ὀφείλει νὰ λοξοδρομῇ διὰ νὰ προφυλάξῃ τυχόντα δίκτυα ψαράδων, ιρτάς, παραγάδια κλπ.*

Κανόνες εἰδικοὶ μετὰ ἰστιοφόρων

1) Ὅταν πλέωσι μετὰ πορείας διαφόρους :

Μετὰ δύο ἰστιοφόρων, τὸ ἀκολουθοῦν πορείαν πλησιεστέραν πρὸς τὸν πνέοντα ἄνεμον, προφυλάσσει τὸ ἄλλο.

Οὕτω: τὸ σκάφος τὸ πλέον ἐγγυτάτην (στὰ ὄρτια) προφυλάσσει τὰ πλέοντα δεξιὰν ἐγγυτάτην, τὰ πλέοντα πλαγιδορμίαν (μετὰ τὸν ἄνεμο ἀπὸ τὴν μάνια) τὰ μετὰ ἐγγυτάτην καὶ δεξιὰν ἐγγυτάτην, τὰ πλέοντα ἐπίφορον (μετὰ τὸν ἄνεμο ἀπὸ τὴν φούσκα) τὰ μετὰ φόρον, πλαγιδορμίαν, ἐγγυτάτην καὶ δεξιὰν ἐγγυτάτην καὶ τέλος τὰ πλέοντα οὐρίαν (στὰ πρῖμα) πάντα τὰ λοιπά.

2) Ὅταν πλέωσι μετὰ πορείας ὁμοίας ἀλλὰ δεχόμενα τὸν ἄνεμον ἐξ ἀντιθέτων πλευρῶν :

Τὸ ἀριστερόνεμον προφυλάσσει τὸ δεξιόνεμον.

Ἦτοι μετὰ δύο σκαφῶν πλεόντων π. χ. μετὰ ἐγγυτάτην, τὸ δεχόμενον τὸν ἄνεμον ἐκ τῆς ἀριστερᾶς πλευρᾶς, ὀφείλει νὰ προφυλάξῃ τὸ δεχόμενον τὸν ἄνεμον ἐκ τῆς δεξιᾶς πλευρᾶς.

3) Ὅταν πλέωσι μετὰ πορείας ὁμοίας καὶ δέχονται τὸν ἄνεμον ἐκ τῆς αὐτῆς πλευρᾶς:

Τὸ προσήνεμον προφυλάσσει τὸ ὑπήνεμον.

(*Σημ.* Τοὺς ἀγῶνας ἰστιοπλοίας διέπῳσι κανόνες εἰδικοὶ, οἱ ὅποιοι πάντως ἔχῳσι ὡς βάσιν τοὺς ἀνωτέρω).

Κανόνες εἰδικοὶ μετὰ ἀτμοπλοίων

1.—*Ὅταν δύο ἀτμόπλοια ἀκολουθοῦν πορείας ἀντιθέτους καὶ πρόκειται νὰ διασταυρωθοῦν, ἕκαστον ἐξ αὐτῶν ὀφείλει νὰ στρέψῃ πρὸς τὰ δεξιὰ, οὕτως ὥστε νὰ διέλθῃ τὸ ἐν ἀριστερὰ τοῦ ἄλλου.*

2.—*Ὅταν δύο ἀτμόπλοια διασταυρῶνται τὰς πορείας τῶν, ἐκεῖνο τὸ ὁποῖον βλέπει τὸ ἄλλο ἀπὸ τὴν δεξιὰν πλευρᾶν ὀφείλει νὰ τὸ προφυλάξῃ.*

3.—*Κάθε ἀτμόπλοιο τὸ ὁποῖον λόγῳ τῆς θέσεώς του εἶναι ὑποχρεωμένον νὰ προφυλάξῃ ἄλλο, ὀφείλει κατὰ τὸ δυνατὸν, νὰ ἀποφεύγῃ νὰ διέρχεται ἔμπροσθεν αὐτοῦ.*

Τὰ ἀτμόπλοια σημαίνουν τὰς κινήσεις τῶν διὰ βραχέων σφυριγμάτων τῆς σειρήνης ταιν (ἐν βραχὺ σφύριγμα διαρκεῖ 1" καὶ ἐν μακρὸν, τὰ χρησιμοποιούμενα συνήθως δι' ὀμίχλην, χαιρετισμὸν κλπ. 6"). Οὕτω :

1 σφύριγμα—ἔρχομαι πρὸς τὰ δεξιὰ

2 σφυρίγμ. = » » τὰ ἀριστερὰ

3 » = κίμνω ὀπισθεν ὀλοταχῶς

Κανὼν τελικὸς

Κυβερνῶν σκάφος καὶ ἂν ἀκόμη συμφώνως μετὰ τοὺς ἀνωτέρω κανόνες, δὲν ὑποχρεοῦται νὰ προφυλάξῃ ἄλλον, πρέπει μέχρι τῆς τελευταίας στιγμῆς νὰ ἔχῃ ἐντεταμένην τὴν προσοχὴν του ὥστε ἐν ἀνάγκῃ νὰ χειρισθῇ καταλλήλως.

A.

ΟΙ ΝΑΥΤΟΠΡΟΣΚΟΠΙ ΜΕ ΤΟ ΠΡΩΤΟ ΧΕΙΜΩΝΙΑΣΜΑ ΤΟΥ ΚΑΙΡΟΥ

Ἰουλιὸς! Ἡ πρώτη βροχὴ καὶ σποροκίδα ὅπου κάθε χρόνον αὐτὴν τὴν ἐποχὴν παρμονεύει ἀπ' ἔξω ἀπὸ τὰ λιμάνια καὶ τοὺς ὄρμους μας, κάμνουν καὶ τοὺς ναυτοπροσκόπους νὰ λαμβάνουν τὰ μέτρα των διὰ τὴν ἀντιμετώπισιν τοῦ κακοῦ ἐχθροῦ ὄλων τῶν ναυτικῶν τοῦ χειμῶνος.

Μίαν-μίαν ἀνέλκουν τὰς λέμβους των, ὅπου τὸ καλοκαῖρι τοὺς ἔδιδαν τὴν χαρὰν νὰ γνωρίζουν ἀπὸ κοντὰ τὰ ἀκρογιάλια τῆς περιφερείας των εἰς τὰς τόσας καὶ τόσας ὠραίας ναυτικὰς ἐκδρομὰς των. Ἡ πρώτη δουλειὰ μετὰ τὴν ἀνέλκυσιν, εἶναι νὰ καθαρισθοῦν τὰ ὑφάλα ἀπὸ τὰ χόρτα καὶ τὰ κογχύλια καὶ νὰ ἀφαιρεθοῦν ἀκόμη προσεκτικὰ, αἱ βάσεις αὐτῶν, μικρὰ λευκὰ ὄστρακα σφικτὰ προσκολλημένα ἐπάνω εἰς τὰ μαδέρια. Ἐνα καλὸ χέρι χρῶμα, μετὰ ἀπὸ 2-3 ἡμέρας, διὰ νὰ στεγνώσουν ἐν τῷ μεταξὺ τὰ μαδέρια, καὶ πέρασμα μὲ λινέλαιον βρασμένον τῶν μπάγκων, κουπιῶν, ἰστῶν κλπ. εἶναι ἀπαραίτητα διὰ τὴν καλὴν διατήρησιν τοῦ σκάφους κατὰ τοὺς μακροὺς καὶ ὑγροὺς χειμερινοὺς μῆνας.

Ἡ ὑπαρξὶς ἑνὸς νεωσοίκου διὰ τὴν τοποθέτησιν των, ἐξασφαλίζει αὐτὰς ἀπὸ τὰς βλαβερὰς ἐπιδράσεις τῶν συνεχῶν καιρικῶν μεταβολῶν τοῦ κλίματός μας, ὅπου τὸν καυστικὸν ἥλιον διαδέχεται ἡ βροχὴ καὶ αὐτὴν ὁ ξηρὸς βορρᾶς. Ἐλλείψει νεωσοίκου, καλὸν εἶναι νὰ μὴ ἀφίνεται ἡ λέμβος τελείως ἐκτεθειμένη εἰς τὸ ἥπαιθρον, ἀλλὰ νὰ κατασκευάζεται ἐπάνω ἀπ' αὐτὴν, ἕνα μικρὸν, ἔστω καὶ πρόχειρον ὑπόστεγον.

Ἡ περιποίησης τῶν σχοιनिῶν καὶ τῶν πανιῶν κυρίως, ἀπαιτοῦν ἰδιαιτέρας φροντίδας. Πρέπει ἄφοῦ πλυθοῦν μὲ γλυκὸ νερὸ καὶ στεγνωθοῦν καλὰ εἰς τὸν ἥλιον, νὰ ἀποθηκευθοῦν εἰς μέρος ἀπληλαγμένον τῆς ὑγρασίας καὶ ἀκόμη κατὰ τὴν διάρκειαν τοῦ χειμῶνος, ἀπὸ καιροῦ εἰς καιρὸν νὰ ἐκτίθενται δι' ὀλίγον εἰς τὸν ἥλιον.

Μετὰ ἀπὸ τὰς πρώτας αὐτὰς φροντίδας, αἱ ὁποῖαι ἀπαιτοῦν βέβαια ἀρκετοὺς κόπους ἀλλὰ καὶ εἶναι ὅπως δὴποτε ἀπαραίτητες διὰ τὴν ἐξασφάλισιν τοῦ ναυτικοῦ ὕλικου τῆς ομάδος, μίαν νέα ἐποχὴ ξαναγυρίζει.

Τὸ βουνὸ μὲ ὄλες του τίς ὠμορφίεες, μὲ τὰ πυκνὰ του δάση καὶ τὰ χιόνια του ἀργότερα

περιμένει καὶ πάλι τοὺς παλαιούς του γνωρίμους, τοὺς χαρούμενους καλοκαιρινοὺς θαλασσόλυκους. Αἱ ἐκδρομαὶ εἰς τὰ βουνὰ ἀρχίζουν χωρὶς ὅμως βέβαια νὰ ἀπαρνηθοῦν καὶ ἐντελῶς τὴν θάλασσαν.

Ἄς μὴ ξεχνοῦμεν, ὅτι καλὸς ναυτοπρόσκοπος εἶναι ἐκεῖνος ὁ ὁποῖος τὰ καταφέρει ἐξ ἴσου καλὰ εἰς τὸ βουνό, ὅσον καὶ εἰς τὴν θάλασσαν, ὅπου γνωρίζει ἐξ ἴσου τοὺς κατοίκους τοῦ βυθοῦ καὶ τοὺς κατοίκους τοῦ δάσους, ὅπου ἔχει γνωρίσει ἀπὸ κοντὰ καὶ ἔχει συμμερισθῆ τις χαρὰς καὶ τίς λύπες τοῦ γέρο-ψαρά καὶ τοῦ γέρο-τοσπάνου.

A.

ΜΙΚΡΑ ΠΕΡΙΕΡΓΑ ΤΩΝ ΜΕΓΑΛΩΝ ΒΑΠΟΡΙΩΝ

Ἐπάρχουν βαπόρια εἰδικὰ διὰ τὴν μεταφορὰν ἀνθρώπων, πετρελαίου, σίτου, ἀνθρακος κτλ. Γνωρίζεται ὅμως ὅτι ὑπάρχει καὶ ἕνα βαπόρι κατασκευασθὲν εἰδικῶς διὰ τὴν μεταφορὰν αὐτοκινήτων.

Εἶναι ἕνα βαπόρι βελγικὸν ποῦ ὀνομάζεται «Bateau-garage» ἢ «l'auto carrier» καὶ ἐκτελεῖ τακτικὸν δρομολόγιον μεταξὺ Βελγίου καὶ Ἀγγλίας.

Αὐτὸ τὸ οἰκοδόμημα ἠμπορεῖ νὰ πῆ κανεῖς ὅτι εἶναι ἕνα εἶδος πελωρίου πλωτοῦ garage, εἶναι διηρημένον εἰς τρεῖς γαφύρας ποῦ σχηματίζουν ἢ καθε μιά μίαν πελωρίαν αἴθουσαν ποῦ ἠμπορεῖ νὰ περιλάβῃ πολλὰς ἑκατοντάδας αὐτοκινήτων. Αἱ αἴθουσαι αὐταὶ συγχωροῦν μεταξὺ των μὲ ἐπικλινεῖς ὁδοὺς ποῦ ἐπιτρέπουν εἰς τὰ αὐτοκίνητα νὰ μεταβαίνουν εὐκόλως ἀπὸ τὴν μίαν εἰς τὴν ἄλλην.

Ὅπως καθε ἀξιοπρεπὲς garage ἔχει καὶ αὐτὸ φύλακα καὶ ὀλόκληρον μηχανικὸν συνεργεῖον, ποῦ ἠμπορεῖ εἰς μίαν στιγμὴν ἀνάγκης νὰ ἐπιδιορθώσῃ τὰ ταξιδεύοντα αὐτοκίνητα.

Κάθε πάτωμα ἔχει καὶ μίαν μικρὰν κινήτην γέφυραν ποῦ ἐπιτρέπει εἰς τὰ αὐτοκίνητα νὰ κατέρχονται μόνον των.

Καὶ οὕτω χάρις εἰς τὸ «Bateau-garage» οἱ περιηγηταὶ ποῦ θέλουν νὰ ἐπισκεφθοῦν τὴν Ἀγγλίαν μὲ τὸ αὐτοκίνητόν των ἠμποροῦν χωρὶς κόπον νὰ χρησιμοποιήσουν τὸ σχέδιόν των.

Τὸ ἴδιον δὲ καὶ διὰ τοὺς Ἀγγλοὺς περιηγητὰς ποῦ ἐπιθυμοῦν νὰ ἐπισκεφθοῦν τὴν λοιπὴν Εὐρώπην. Μὲ ἄλλα λόγια τὸ «bateau-garage» θὰ εἶναι ἕνας γερὸς ἀνταγωνιστὴς εἰς τὸ μελετώμενον τουνὲλ τῆς Μάγχης.

Εἶναι βαπόρια ἐργοστάσια ποῦ εἶναι ὑπε-

χρωμένα να πηγαίνουν να επιδιορθώνουν επί τόπου τα μεγάγα καράβια και ιδιαιτέρως πολεμικά σκάφη που έχουν ακινοτοποιηθῆ μέσα εἰς τὸν Ὠκεανόν, ἀπὸ δυστήχημα ἢ πὺ διὰ τὸν ἓνα ἢ ἄλλον λόγον δὲν ἤμποροῦν νὰ φθάσουν εἰς τὸ τέρμα τοῦ ταξιδείου των. Ἐνα ἀπὸ τὰ τελειότερα «βαπόρεια ἐργοστάσια» ἀνήκει εἰς τὸ Ἄγγλικὸν βασιλικὸν ναυτικὸν καὶ ὀνομάζεται **Ressource**.

Τὸ **Ressource** ἔχει τὸ μέγεθος ἐνὸς μεγάλου πλοίου ἐκτοπίζει 13.500 τόννους, ἔχει μήκος 160 μ. πλάτος 25 μ. καὶ δύναται νὰ ἀναπτύξῃ ταχύτητα 15 κόμβων.

Τὸ πλοῖον αὐτὸ ἠμπορεῖ νὰ ταξιδεύῃ συνεχῶς πλέον τῶν τριῶν μηνῶν, χωρὶς νὰ πιάσῃ εἰς κανένα λιμάνι.

Τὸ **Ressource** ἠμπορεῖ νὰ μεταφέρῃ λάδι, λίπος, κάρβουνα καὶ σημαντικὴν ποσότητα ὕδατος. Ἐκτὸς ἀπὸ τὰ συνεργεῖα του, εἶναι ἐφωδιασμένον μὲ νοσοκομεῖον, αἰθουσαν ἐγχειρησῶν, μὲ μηχανὴ πλυσίματος, στεγνώματος, σιδερώματος κτλ.

Ἴδου ἕως ποῦ φθάνει ἡ ἀνθρωπίνη προνοητικότης. A²

ΑΝΑΜΝΗΣΕΙΣ ΑΠΟ ΤΗΝ ΚΕΡΚΥΡΑ

Κυριακὴ ἀπόγευμα. Ζέστη ἀνυπόφορη. Ὁληρὴ ἡ κατασκήνωσις ἐκοιμάτο τὸν ὕπνον τοῦ δικαίου. Ποῦ καὶ ποῦ ἠκούετο ἀπὸ τὴν κουζίνα ὁ γλυκὸς ἤχος τῶν τριβωμένων καζανῶν.

Ξαφνικὰ κάτω ἀπὸ κάθε δένδρον σηκώνεται καὶ ἓνα νυσταγμένον κεφάλι, μὲ τὴν ἴδια ἐρώτηση εἰς τὸ στόμα : «Ἀπὸ ποῦ εἶναι ἡ μουσική;»

Σιγὰ σιγὰ ὅμως ὅλα αὐτὰ τὰ πρόσωπα τὰ γεμάτα ἀπορίαν ἀλλάζουν ἐκφρασίαν, καταλαβαίνουν τί γίνεται γύρω των, ξενοσταάζουν καὶ εἰς τὸ τέλος ἀρχίζουν ὅλα μαζί νὰ σιγοτραγοῦν, συνοδεύοντας τὰ βιολιά : «Στὸ νησί τοῦ τραγουδιοῦ, ποῦ παίζου τὰ βιολίνα...».

—Σηκωθῆτε παιδιά, πανηγύρι, φωνάζει ὁ καραγκιόλης τῆς παρέας.

Εἰς τὸ τέλος ἡ σφυρίκτρα τῆς Ἀρχηγοῦ μᾶς σηκώνει ἄσπαστος. Μᾶς ὑπεσχέθησαν τότε ὅτι ὅταν ἐτελειώναμεν ὅλας μας τὰς ὑπηρεσίας τῆς κατασκήνωσεως θὰ ἐπηγαίναμεν καὶ ἡμεῖς εἰς τὸ «Πανηγύρι».

Διὰ πρώτην φορὰν ἡ καλὴ μας ἀρχηγὸς ἐβλεπε νὰ γίνωνται ὅλα τὸσον γρήγορα καὶ τὰ ὀδηγᾶται τῆς νὰ δουλεύουν μὲ τὴσσην ὄρεξιν.

Κατὰ τὶς 6 ὄλη ἡ κατασκήνωσις ἔλαμπε καὶ 12 κορίτσια κατεβαίνουν χοροπηδώντας εἰς τὴν

πλατεῖαν. Ὅλοι αἱ κοπέλλες τοῦ χωριοῦ ἐχόρευαν εἰς τὸν κύκλον περισμένας ἀπὸ τὸ χέρι, πρῶτα πρῶτα αἱ κοπέλλες τῆς παντρεῖας μὲ ἄσπρα μαντήλια, ὕστερα αἱ παντρεμμένοι μὲ τὰ κόκκινα καὶ εἰς τὸ τέλος τὰ κοριτσόπουλα καὶ τὰ κουτσούβελα.

Ὅλιγον παρακάτω εἰς ἄλλον κύκλον ἐχόρευον τὰ παλλικάρια καὶ κοντὰ εἰς τὸ πανδοχεῖον ἦσαν μαζευμένοι ὁ καρμελατζῆς, ὁ κουλουραῶς καὶ γενικῶς ὅλοι οἱ πωληταὶ τοιούτων θυσαυρῶν.

Πέρα πέρα κάτω ἀπὸ τὴν μεγάλην ἐλῆν ἦσαν τὰ βιολιά, ποῦ σκορποῦσαν τὸν εὐθυμον ἤχρον των εἰς τοὺς φιλομούσους Κερκυραίους.

Αὐτὴ ἡ τελετὴ διήρκεισε δύο ὥρας καὶ εἰς τὸ τέλος μᾶς ἐσύναξεν ἡ σφυρίκτρα, διὰ φαγητὸν καὶ ὕστερα ὕπνον.

Κατὰ τὰς δέκα ποῦ εἴμεθα πλέον χωμένοι εἰς τὰ πουπουλένια κρεββάτια μας, ἐφθανε ἀκόμη εἰς τὰ αὐτιά μας ὡσάν τραφερὸν ναυούρισμα ὁ γλυκὸς ἤχος τοῦ «Στὸ νησί τοῦ τραγουδιοῦ ποῦ παίζουν τὰ βιολίνα». A²

ΤΕΧΝΗΤΟΝ ΠΑΓΟΔΡΟΜΙΚΟΝ ΠΕΔΙΟΝ

Ἡ παγοδρομία εἶναι ἓνα ἀπὸ τὰ πλῆσον ἐν-χάριστα sports. Δυστυχῶς ὁ καλὸς Θεὸς ἐφρόντισε ὁ βαρὺς χειμὼν νὰ εἶναι μικρᾶς διαρκείας. Ἀλλὰ συγχρόνως ἐπροίκισε τὸν ἄνθρωπον καὶ μὲ τὸν πλέον ἐφευρετικὸν νοῦν.

Χρησιμοποίησε τὸ μυαλὸ σου διὰ τὴν εὐχαρίστησίν σου, εἶναι ἓνα ἐξυπνον ρητόν.

Διὰ τοῦτο ἐσκέφθησαν νὰ κίμουν τεχνητὸν παγοδρόμιον.

Τὸ πρῶτον κατασκευασθὲν εἰς τὴν Βιέννην τὸ 1909 καὶ ἐλειτούργησεν ἀπὸ τοῦ Νοεμβρίου μέχρι τοῦ Μαρτίου συνεχῶς, πρὸς μεγάλον ὄφελος τῶν ἐπιχειρηματιῶν καὶ μεγάλην χαρὰν τῶν πελατῶν.

Δὲν ἦτο καμμία μικρὰ κλειστὴ αἰθουσα, ἀλλὰ μεγάλον γήπεδον μὲ πολὺν καθαρὸν ἀέρα, δίδον τὴν ἐντύπωσιν παγομένης λίμνης.

Ἡ κατασκευὴ του εἶναι ἡ ἑξῆς : Ἐπὶ καλῶς ἰσοπεδομένῳ καὶ σκληροῦ ἐδάφους τοποθετεῖται σωλήνωσις ὀφιοειδὲς ἀπὸ χαλυβδίνους σωλήνας κατόπιν καλύπτεται διὰ ἐλαφροῦ στρώματος τοιμέντου ποῦ σχηματίζει μίαν κοίτην μικρᾶς λίμνης. Τέλος θέτουν ἐντὸς τῶν σωλήνων ψυκτικὸν μίγμα καὶ γαμίζου τὴν λίμνην μὲ νερὸ τὸ ὁποῖον δὲν ἀργεῖ νὰ παγώσῃ.

Ὅταν ὁ πάγος ἀφίση ἀπὸ χαραμᾶς πεδίων ἀρκεῖ νὰ τὸν ἀφήσουν νὰ λυώσῃ καὶ νὰ τὸν ξαναπαγώσουν.

ΑΠΟ ΤΟ ΒΙΒΛΙΟΝ : WOLF CUBS ΤΗΣ ΣΕΙΡΑΣ GILCRAFT

ΤΟ ΟΝΕΙΡΟΝ ΕΝΟΣ ΛΥΚΟΠΟΥΛΟΥ

Ὁ ἄνθρωπος αὐτὸς τὸν καλοσώρισε μὲ ἕνα δυνατὸ σφύξιμο τοῦ χερσιοῦ καὶ μ' ἕνα μειδίαμα τῶν ματιῶν. Μὴν ἀποχαιρετᾶς τὸν Ἀκέλα Γιάννη τοῦ εἶπε, θὰ τὸν βλέπης συχνά, ἀλλὰ ποτέ σου δὲν θὰ ἠμπορέσης νὰ τὸν εὐχαριστήσης ἀρκετά. Ἐμπρός πῦμε τώρα. Νὰ ἐκεῖ κάτω εὐρίσκεται ὁ Πέτρος, ὁ ὁποῖος ἑμέτρα τὰς ἡμέρας ἕως ὅτου φθάσης εἰς τὴν ἄκραν τοῦ δάσους. Μὲ ἕνα χαμόγελο πρὸς τὸν Ἀκέλα καὶ ἕνα βλέμμα, πού ἔλεγε ὅσα δὲν θὰ ἠδύνατο νὰ ἐκφράσῃ μὲ τὰ λόγια, ὁ Γιάννης ἐπροχώρησεν εἰς τὸν μεγάλον δρόμον. Ἐφθασαν εἰς τὴν συντροφίαν πού ἔκαμνε τὰς ἐπισκευὰς. Ἐξηκολούθησαν νὰ ἐργάζωνται ἀφοῦ τὸν ἔχαιρέτισαν μὲ μίαν κίνησιν τοῦ κεφαλοῦ.

Ὅσοι ὄμως τὸν ἐγνώριζαν ἀπὸ πρὶν τοῦ ἐψιθύρισαν «μπράβο Γιάννη!». Ὁ Ἀρχηγὸς τῆς ομάδος τοῦ ἐξήγησε διατὶ ἤνοιγαν τὸν δρόμον ἐκεῖ. «Εἶδαν ὅτι ἕνας δυὸ ἀπὸ αὐτοὺς πού ἤρχοντο ἀπὸ τὴν ζούγκλαν ἐδυσκολεύοντο νὰ εὔρουν τὸν προσκοπικὸν δρόμον καὶ ὑπῆρχε φόβος νὰ περιπλανηθοῦν καὶ νὰ χαθοῦν. Καμμιά φορά τοὺς εὗρισκαν ἰζηλάται πού ἐπῆγαιναν ἀκριβῶς δι' αὐτό, ἀτυχῶς ὅμως ὄχι πάντοτε. Ἄλλοτε πάλιν τὸν εἴρισκαν μόνοι τῶν, ἀλλὰ ἀργότερα, ἄλλοτε ἐνεφανίζοντο μακρὰν εἰς τὴν ἀρχὴν τοῦ δρόμου καὶ ἄλλοτε εἶχαν παραπόνα, ἕνα δυὸ πού ἔφυγαν σὲ μακρυνὴ χώρα διότι τώρα πού ἤξεραν πῶς τὸ ταξείδι αὐτὸ θὰ τοὺς ἐβοήθει πράγματι εἰς τὴν ζωὴ των, θὰ ἤθελαν πολὺ νὰ μὴν εἶχαν χάσῃ τὸν δρόμον. Ὁ Ἀκέλας καὶ ἐγώ, ἐξηκολούθησεν ὁ Ἀρχηγός, ἐσκέφθημεν ὅτι θὰ εἴμεθα ἡμεῖς οἱ αἴτιοι εἰάν κανεὶς ἐχάνετο δι' αὐτὸ καὶ ἐκάμαμεν αὐτὰς τὰς ἐπιδιορθώσεις». Ἐφθασαν ἐκεῖ ὅπου ὁ Πέτρος καὶ ἡ ἐνωμοτία του εἰργάζετο εἰς τὸ γαφύρι. Ὁ Ἀρχηγὸς ἐφώνησε τὸν ἐνωμοτάρχον καὶ τοῦ συνέστησε νὰ βοηθήσῃ τὸν Γιάννη ὅσον ἠδύνατο καλλίτερα. Ὁ Πέτρος τὸν καλοσώρισε θερμοτάτα λέγων. «Ξεύρεις Γιάννη, ἔχεις ἀρκετὴ δουλειὰ τώρα. Πρέπει νὰ γίνῃς δευτέρως τάξως ὅσον γρηγορώτερα ἠμπορῆς, διὰ νὰ ὠφελήσῃς τὴν ἐνωμοτίαν σου. Ἐννοια σου ὅμως ὅλοι θὰ σὲ βοηθήσωμεν. Βεβαίως ὡς πρόσκοπος ἔστω καὶ δόκιμος, εἶσαι ἤδη πολὺ πλέον προχωρημένος ἀπὸ πρῶτος τῆς ἐξάδος τῶν Λυκοπούλων· κῦτταξε πόσον ἔχομεν ἀφήσει μακρὰν

τὸ δάσος». Ὁ Γιάννης ἐκύτταξε πίσω του τὸ δάσος ἐφαίνετο πολὺ μακρὰν καὶ μόλις διεκρίνετο ἀλλὰ ἤξευρεν, ὅτι δὲν θὰ ἐξεχνόυσε ποτὲ τὸν Ἀκέλα καὶ τὰ τόσον εὐχάριστα καὶ ἐνδιαφέροντα πράγματα πού εἶχαν συμβῆ εἰς τὴν ζούγκλαν τῶν Λυκοπούλων. Ὁ Πέτρος ἐκατάλαβε τὴν σκέψιν του καὶ εἶπε: «Κῦτταξε Γιάννη, πῶς ὁ προσκοπικὸς δρόμος ἐλίσσεται κάτω εἰς τὴν πεδιάδα καὶ ἀπέναντι ἐπάνω εἰς τὸν λόφον. Εἰξεύρεις πόσο θὰ διασκεδάσωμεν καὶ οἱ δύο μας νὰ τὸν ἐξερευνήσωμεν μαζί μὲ τὴν ἐνωμοτίαν;». Ὁ Γιάννης παρηγορήθη καὶ ἠτοιμάσθη νὰ διασκεδάσῃ μὲ τοὺς πρόσκοπους πινὺ τὸν ἐπερίμεναν (ὁ Γιάννης ἐποιματὸ ἀκόμη, ἀλλὰ θὰ ἔπρεπε νὰ φθάσῃ ἡ ὥρα νὰ ἔσπυρῃ διότι εἰς τὸν ὄνειρόν του οἱ μῆνες καὶ τὰ χρόνια εἶχαν συμπυκνωθῆ σὲ δευτερόλεπτα καὶ λεπτά· εἶσι δὲν θὰ ἠμποροῦσε νὰ θυμηθῆ ὅτε τὸ ἑκατοστὸν ἀπ' ὅτι τοῦ εἶχε συμβῆ). Καθὼς λοιπὸν ὁ Πέτρος καὶ ὁ Γιάννης καὶ οἱ ὑπόλοιποι τῆς ἐνωμοτίας περιεπλανῶντο εἰς τὴν χώραν τοῦ προσκοπισμοῦ, ἔμαθαν πολλὰ πράγματα. Ἐμαθαν κυρίως πῶς νὰ αὐτοῦπηρετοῦνται, ὥστε νὰ μὴ ἔχουν ἀνάγκη ὁ ἀρχηγὸς τους νὰ εἶναι διαρκῶς καντὰ τους. ἤξευραν τὶ ἔπρεπε νὰ κάμουν. Συχνὰ συνητῶντο μὲ ἄλλας ἐνωμοτίας διὰ νὰ ἐργασθοῦν ἢ νὰ παίξουν μαζί. Μιὰ φορά συνεκεντρώθησαν χιλιάδες καὶ χιλιάδες πρόσκοποι καὶ ὅλοι ἀδελφωμένοι κατασκήνωσαν εἰς τὸν ἴδιον τόπον. Τότε ὁλόκληρος ὁ δρόμος εἶχε γεμίσει ἀπὸ πρόσκοπους.

Ὡμίλουν διαφόρους γλώσσας, ἀλλὰ κατώρθωναν νὰ συνεννοῦνται καὶ συνεζήτουν τὶ θὰ ἔβλεπαν ὅταν τὸ μεγάλο ταξείδι ἐτελείωνε.

«Ποῦ τελειώνει ὁ δρόμος;» ἠρώτησε κρυφὰ ὁ Γιάννης τὸν Πέτρον. «Δὲν πιστεύω νὰ τελειώσῃ καὶ ποτὲ, ἀπῆντησε, αἰσθάνομαι πῶς προχωρῆ προχωρῆ κανεὶς διαρκῶς χωρὶς ὅμως νὰ βαρεθῆ ὅτε στιγμή». Ὁ Γιάννης ἐσυμφώνησε. «Κῦτταξε ἐκεῖ εἰς τὸ τέλος αὐτῆς τῆς πεδιάδος, ἐκεῖ ὅπου τὸ βουνὸ ἐγγίζει πάνω ψηλὰ τὰ σύννεφα. Νομίζω ὅτι ἐκεῖ διευθυνόμεθα. Θὰ περάσωμεν ὅλη μας τὴ ζωὴ ἀνεβαίνοντας ὁλοὲν περισσότερον.

Ἐσκαρφαλώσαν μίαν σειρὰν λόφων καὶ εὐρέθησαν εἰς τὴν ἀρχὴν ἐνὸς ὄροπεδίου. «Τώρα ἔχω τὴν ἰδέαν πῶς εἰξεύρω πού εἴμεθα» εἶπεν

ὁ Πέτρος. «Ἄκουσα δι' αὐτὸν τὸν τόπον. Εἶναι ἐκεῖ πού περνοῦν τὴν ζωὴν των οἱ ἄνθρωποι, ὅταν μεγαλώσουν. Ὁ ἀρχηγός μας ἔχει καλὴν θέσιν ἐδῶ καὶ ὁ παλαιός μας Ἄκελας ἐπίσης. Εἶναι μία ἄλλη νέα χώρα δι' ἡμᾶς, εἶπεν ὁ Γιάννης, ἀλλὰ κύτταξε πῶς ὁ προσκοπικός μας δρόμος τὴν διασχίζει. Φαίνεται νὰ φαρδαίνη ὡς νὰ ὑπῆρχαν πολλοὶ μεγάλοι οἱ ὅποιοι τὸν χρησιμοποιοῦν καὶ τὸν διατηροῦν ἐν τάξει. Κύτταξε μίαν πινακίδα πού ἔχει αὐτὸς ὁ στυλὸς ἀκριβῶς ἔμπρός. Τὶ παράξενο! δὲν γράφει παρὰ τὴν λέξιν «Πρόσκοποι» ἀπὸ τὸ ἓνα μέρος καὶ «Ἀκριταί» ἀπὸ τὸ ἄλλο. Ἐνα παιδί ἀκουμπᾷ εἰς τὸν στυλὸν ἀπὸ τὴν πλευρὰν πού γράφει «Πρόσκοποι» δὲν φαίνεται μεγάλος, ἀλλὰ οὔτε καὶ μικρός.

«Σταδιῆτε ἐδῶ νὰ ξεκουρασθῆτε ὀλίγον παιδιά» εἶπε. «Κυττάξετε πίσω σας τὸν δρόμον πού ἐκάμαμεν ἀπὸ τὸ τέλος τοῦ δάσους. Τὶ ὠφεληθῆκαμεν πού ἐτρέξαμεν τόσον πολὺ; ἔχομεν καιρὸν· ἐγὼ ἐκουράσθηκα καὶ ἐβαρέθηκα αὐτὸν τὸν αἰώνιον δρόμον» ὄχι, εἶπαν καὶ οἱ δύο, μόνον θέλαμεν νὰ ἰδοῦμεν τὸν δρόμον ἀπὸ τὴν ἄλλην πλευρὰν τῆς πινακίδος. Αὐτὸ τὸ μέρος τοῦ δρόμου εἶναι ἀκριβῶς αὐτὸ πού μᾶς ἔδειχνε ὁ ἀρχηγός μας. καὶ διὰ τὸ ὅποιον ετοιμάζομεθα. Θὰ εὔρετε ἓνα σωρὸν πράγματα πού πρέπει νὰ γίνουν ἐκεῖ μᾶς εἶπε. Ναὶ ἀλλὰ ἐγὼ προτιμῶ μίαν εὐκόλον ζωὴν λέγει ὁ ἄλλος. Ὑπάρχουν τοῦ κόσμου οἱ δρόμοι ἀπ' αὐτὴν τὴν πλευρὰν τῆς χώρας. Ἐννοῶ νὰ εὔρω τὸν εὐκολώτερον. Ὁ Πέτρος καὶ ὁ Γιάννης ἔκαμαν νὰ φύγουν μαζί, ἀλλ' ὑπεσχέθησαν εἰς τὸν ἑαυτὸν των νὰ ἐπαναφέρουν αὐτὸν τὸν μικρὸν εἰς τὸν δρόμον των, ὅταν ἤμπορέσουν.

Πράγματι ἦσαν πολλὰ πράγματα νὰ κάμουν καὶ συχνὰ πολὺ ἐνδιαφέροντα. Καὶ προσπαθοῦν νὰ βγάλουν πέρα τὴν δουλειὰ των χωρὶς τὴν βοήθειαν καὶ ἐνθάρρυνσιν κανενὸς ἐκ τῶν διαβατῶν. Καὶ πολλάκις τοὺς ἐκοροῦιδεuan ἀπὸ τὰ σπίτια, τὰ γραφεῖα καὶ τὰ καταστήματα, πού ἦσαν ἔξω ἀπὸ τὸν δρόμον. Ἀλλὰ παρ' ὅλα αὐτὰ ἐκείνοι ἐσπευδαν ἔμπρός. Συνήντησαν ἄλλους, οἱ ὅποιοι τοὺς ἐχαίρετισαν φιλικὰ, χωρὶς πολλὰ λόγια, καὶ τοὺς ἐβοήθησαν πρόθυμα εἰς δυσκόλους περιστάσεις (διότι ὁ δρόμος δὲν ἦταν πάντοτε τόσον πλατύς καὶ τόσον εὐκόλος, ὅσον ἐφαίνεται εἰς τὴν ἀρχήν, ὅταν τὸν πρωτοεἶδαν), τοὺς ὅποιους καὶ αὐτοὶ οἱ ἴδιοι ἤμποροῦσαν νὰ βοηθήσουν εἰς μικρότερον βᾶθμόν. Καὶ ὅσον ἐπῆγαιναν τόσον ἠσθάνοντο τὸν ἑαυτὸν των δυνατώτερον καὶ ἱκανώτερον νὰ ταξεύ-

δεύσουν ἐπὶ αὐτοῦ τοῦ ὑψηλοῦ βουνοῦ, πού ἤγγιζε τὰ σύννεφα, ἀλλὰ πού τώρα ἐφαίνετο καθαρότερα ἔμπρός των. Ὅταν συνήντων δυσκολίας, παρετήρουν, ὅτι ὑπῆρχε πάντοτε ἓνας, πού ἐφαίνετο νὰ τοὺς περιμένῃ καὶ ἀπὸ τὸν ὅποιον ἠδύναντο νὰ ζητήσουν συμβουλὴν, πού τοὺς ἐδίδετο πάντοτε εὐχαρίστως, μὲ ἓνα ἐνθαρρυντικὸν λόγον. Ὅταν ὁ δρόμος ἦτο καθαρὸς καὶ ἴσιος, αὐτὸς ἔχάνετο. Ἐνθουσιάσθησαν ὅταν ὁ Γιάννης ἐνθυμήθηκε πῶς εἶχεν ἰδῆ τὴν φωτογραφία τοῦ ἀνθρώπου αὐτοῦ μαζί με τὸν Ἄκελα καὶ τὸν Ἀρχηγὸ τῆς ομάδος. Ἐνθυμήθησαν τὰ τελευταῖα λόγια τοῦ ἀρχηγοῦ των τὴν ἐποχὴν πού ἐσκαρφάλωναν τὴν λοφοσειρῶν ὀπίσω των.

Θὰ εὔρητε ἓνα εἶδος πιλότου εἰς τὸν Ἀρχηγὸν τῶν Ἀκριτῶν. Θὰ εἶναι παρών, ὅταν θέλετε διὰ νὰ σᾶς ὀδηγήσῃ διὰ μέσου τῶν ἐπικινδύνων βράχων, ἀλλὰ μὴ βασίξεσθε ἐπ' αὐτοῦ διαρκῶς, δὲν τὸ θέλει αὐτὸ καὶ θέλει νὰ μάθῃτε εἰς τὴν ζωὴν νὰ διεκπεραιώσετε μόνος σας τὴν δουλειάν σας. Ἐπροχώρησαν καὶ δίπλα εἰς τὸν δρόμον εἶδαν μίαν ἄλλην πινακίδα καὶ ἀπὸ τὴν πλησιεστέραν πλευρὰν εἶδαν τὴν λέξιν Ἀκριτας καὶ ἀπὸ τὴν ἄλλην πλευρὰν ἡ ἴδια λέξις ἦτο γραμμένη, ἀλλὰ μὲ κεφαλαῖα γράμματα ὑπῆρχαν αἱ λέξεις Ἀξιωματοῦχοι Πρόσκοποι ὁ Πέτρος εἶπεν εἰς τὸν Γιάννην: θὰ χωρισθοῦμεν ἐδῶ δι' ὀλίγον καιρὸν: ἡ δουλειά μου καὶ αἱ ἱκανότητές μου δὲν μοῦ ἐπιτρέπουν νὰ πάρω τὸν δρόμον αὐτόν. Εἰς σὲ ἐπιτρέπεται. Οἱ δρόμοι μας τώρα προχωροῦν παράλληλα καὶ θὰ ἤμποροῦμεν ἀκόμη νὰ βλεπώμεθα, διότι ὁ Ἀρχηγός μας εἶπεν ὅτι ὑπάρχουν πολλοὶ δρόμοι ἐπικοινωνίας μεταξύ τῶν δύο καὶ οἱ δύο δρόμοι ὀδηγοῦν μετὰ τὸν καιρὸν εἰς τὴν κορυφὴν τοῦ βουνοῦ μας. Καλὴ τύχη Γιαννάκη μου. Θὰ ἤμπορέσω νὰ σὲ ξανασυναντήσω ἀργότερα καὶ δῶσε εἰς αὐτὰ τὰ μικρὰ Λικόπουλα, εἰς τοὺς προσκόπους, εἰς τοὺς Ἀκριτας αὐτὸ πού ὁ Ἄκελας καὶ οἱ Ἀρχηγοὶ Προσκόπων καὶ Ἀκριτῶν μᾶς ἔδωσαν: ἓνας κόμπος ἐστάθηκεν εἰς τὸν λαιμὸν τοῦ Γιάννη καὶ δὲν ἤμποροῦσε νὰ εἰπῇ τίποτε. Ἀλλὰ προχώρησε ἀποφασιστικὰ εἰς τὸ δρόμον πού ἔγραφε Ἀξιωματοῦχοι Πρόσκοποι μετὰ καλὴν καρδίαν καὶ ὑψηλὸν πνεῦμα καὶ ὁ ἥλιος ἔλαμπε εἰς τὸ βουνόν, πού εὗρισκετο ἔμπρός του, καὶ τοῦ ὁποίου ἡ κορυφὴ ἔχάνετο εἰς τὰ σύννεφα, Ἀλλὰ ὁ Γιάννης ἐννοιωθε μέσα του ὅτι δὲν θὰ ἐθφανε ἐκεῖ εἰς τὴν τωρινὴν του ζωὴν, μολονότι ἦτο ἀποφασισμένος νὰ ἀναρ-

οιχηθῆ ὅσον ἠμποροῦσε ὑψηλότερα.

Καὶ ὁ Γιάννης ἐξύπνησε ἀπὸ τὸ ὄνειρόν του καὶ εἶδε μίαν ἀκτίνα τοῦ πρωῖνου ἡλίου νὰ πέφτη κατ' εὐθείαν εἰς τὴν μπλέ του φανέλλα πού εἶχε βάλει τὸ περασμένο βράδυ εἰς τὴν ράχιν τῆς καρτέλας του καὶ ἡ ἀκτίς ἐφώτιζε τὸ σῆμα τῶν Λυκοπουλῶν, πού ἡ μητέρα τους ἀργὰ τὸ βράδυ τοῦ ἔβραψε.

Τὶ ἦταν αὐτὸ μοιρομούρισε. . . πού εἶπεν ὁ Ἄκελας χθὲς βράδυ, ὅταν εἶδα τὴν ὑπόσχασί μου «εἶσαι τώρα Λυκοπουλο καὶ μέλος τῆς μεγάλης παγκοσμίου ἀδελφότητος τῶν Προσκόπων»! Ζήτω!!!

ΣΑΪΓΟΝ—ΠΝΟΜΠ—ΠΕΝ

Περίπου 180 χιλιόμετρα χωρίζουν αὐτὰς τὰς 2 πόλεις.

Εἰς τὴν ἀρχὴν τῆς διαδρομῆς ἕνα θέαμα φρικτὸν παρουσιάζεται εἰς τὸν ταξειδιώτην: Ἀπέραντοι ἐκτάσεις ἀπὸ μίαν μαυρωπὴ λύσπην γεμάτες ἀπὸ μικροὺς συμμετρικοὺς κώνους πού εἶνε ριζόδενδρα. Ἀπὸ καιροῦ εἰς καιρὸν βλέπεις ἕνα πλεόν μεγάλων κώνων, ἕνα ἔρωδιον (εἶδος πουλιῶν πού ὁμοιάζουν πρὸς τοὺς ἰδικούς μας πελεκάνους) καὶ πλεόν ἀραιὰ ἀκόμη ἕνα μεγαλύτερον πού εἶναι ἕνας ἄνθρωπος. Ἰσχνὸς καὶ μὲ ὅλα τὰ ἔχνη τῆς κακῆς ζωῆς, τυλιγμένος εἰς τὴν περιέργην κάπα του κάμνει τὴν πλεόν ἀπίστευτον δουλειά. Ψαρεύει, καὶ μάλιστα μὲ καθετὴν. Ἐχει τὸ ἕφος ἱκανοποιημένου ψαρά, ἄν καὶ τὸ νερὸ πού ἄποσπᾷ τὴν λέια του εἶναι πολὺ δύσκολο νὰ τὸ διακρίνῃς. Μιὰ πνικτικὴ ἀτμόσφαιρα βασιλεύει πάνω ἀπὸ αὐτὸ τὸ ἐφισολτικὸ πανόραμα καὶ ἕνας θολὸς οὐρανὸς τὸ σκεπάζει καὶ κρύβει πίσω του τὸν ἥλιο πού γλυστρᾷ ἤσυχα εἰς τὴν συνηθισμένην του τροχιάν.

Ἄλλὰ ἔξαφνα, χωρὶς κανὲν νὰ τὸ ὑποπτεύσαι ὅλα ἀλλάζουν.

Μὲ μεγάλην ἐκπληξιν βλέπεις αὐτὴν τὴν ἀπέραντην ὑγρὰ καὶ κορακισμένη φύση νὰ δίδῃ τὴν θέσιν της εἰς μίαν ἄλλη, τῆς ὁποίας ὁμοια δὲν ὑπάρχει. Γίνονται αἱ μαῦραι καὶ ἐλώδεις πεδιάδες λειβάδια γεμάτα κρίνους καὶ κυκλάμινα. Ἡ λύσπη μεταβάλλεται εἰς εὐχαρίστους μικρὰς λίμνας περιτριγυρισμένας ἀπὸ λωτοὺς καίμαστιχιές. Εἰς τὰ νερά των συχνάζουν μεγάλα ἄσπρα πουλιὰ μὲ ποικιλόχρωμα λοφία καὶ περιέργα χρωματισμένα πτερά. Ἄλλα ἔχουν

κόκκινον λοφίον ἐπάνω εἰς τὸ πανώριον σῶμα των καὶ λέγονται Ἀντιγόναί καὶ ἄλλα ἔχουν ἐξ ὀλοκλήρου ράδιον πτίλωμα.

Οἱ ἀσθενικοὶ ψαράδες ἔξαφανίζονται καὶ τοὺς ἀντικαθιστοῦν εὐρωστοὶ χωρικοὶ, ἡ πρωτόγονος ἐνδυμασία τῶν ὁποίων ἀφίνει ἐλεύθερον τὸ μελαψὸν καὶ δυνατὸν σῶμα των.

Μέσα εἰς ὄλην αὐτὴν τὴν προσοδεύουσαν εὐμορφίαν ἐφθιάσαμεν εἰς τὸ Καμπότζ διὰ νὰ ἴδωμεν τὸ τέλειόν της. Ξαναείδαμε τὸν ἥλιο ἐνῶ ἕνα περιέργο εἶδος πουλιῶν μὲ πολυχρῶμα πτερά καὶ λοφία ζωήρηψε τὴν μοναξιά τοῦ τοπίου πετώντας ψηλὰ εἰς τὸν κατακάθαρο οὐρανόν.

Ὀλίγον μακρύτερα συνητήσαμεν μίαν ὀλόκληρη σειρὰν ἀπὸ ἱερεῖς τοῦ Βουδδα, ντυμένους μέσα εἰς τὰς χρυσοστολιστοὺς ἐνδυμασίας των νὰ διευθύνωνται πρὸς τὰς παγόδας, πού ψηλές καὶ ὁμορφοφτιαγμένες τελείωναν τὴν ὁμορφιά τῆς ὀπτασίας μας.

Στὸ ἅγιο βασίλειο τῶν καλῶν Σισοβάθ τὰ θρησκευτικὰ σύμβολα εἶναι ἴσα τὸν ἀριθμὸν μὲ τὰς πεταλούδας καὶ τὰ ἄνθη τοῦ ἀγροῦ.

Καὶ μετ' ὀλίγον εὐρέθημεν εἰς τὴν Πνόμπ—πεν τὴν πρωτεύουσαν τῆς περιέργου αὐτῆς χώρας.

Ἀπὸ τὴν συλλογὴν τοῦ

Π

ΣΤΗΝ ΑΚΡΗ ΤΟΥ ΜΩΛΟΥ

Διὰ πρώτην φορὰν ὁ Μᾶνος παίρνει μισθόν. Τὶ ὑπερήφανος πού ἦτο, ὅταν ὁ κύριός του τοῦ ἔδωσε τὸ ἀντίτιμον τῆς ἐβδομαδιαίας ἐργασίας του. Καὶ νομίζει πὸς βρῖσκειται εἰς τὸν δρόμον τῆς εὐτυχίας. Βιάζεται νὰ ὑπάγῃ σπιτί του γιὰ νὰ δεῖξῃ τὸ κέρδος τῶν κόπων του εἰς τὴν μητέρα του, πού δίπλα εἰς τὸ τζάκι πλέκει καὶ ράβει προσπαθοῦσα μὲ αὐτὸν τὸν τρόπον νὰ νερδίση τὰ πρὸς τὸ ζῆν. Γι' αὐτὸ λοιπὸν διὰ πρώτην φορὰν παίρνει τὸν πλεόν σύντομον, ἀλλὰ καὶ πλεόν σκοτεινὸν δρόμον πού περνᾷ ἀπὸ τὸν μῶλον. Ἀπὸ καιροῦ εἰς καιρὸν εἰς τὸ φῶς ἐνὸς φανοστάτου στέκεται διὰ ν' ἀναπνεύσῃ ἀπὸ τὸ τρέξιμόν του καὶ νὰ ξαναθανυμάσῃ τὰ χρήματά του, εἶναι ἡ τρίτη φορὰ πού τὸ κάνει, ὅταν ἕνα χέρι τὸν πιάνει καὶ μία βραχνὴ φωνὴ τοῦ λέγει: «Τὰ χρήματα ἢ τὴ ζωὴ σου». Ὁ Μᾶνος γυρίζει ἀποτόμως καὶ βλέπει ἕναν ἄνθρωπον πού καὶ ἡ μόρφὴ του μόνον τὸν ἐτρόμαξε. Αὐτὸς ὁ ἀλήτης εἶχεν

κρυφθῆ πίσω ἀπὸ κάτι βαρέλια καὶ ἐπερίμενε τὸ θῦμα του.

Ὁ Μᾶνος εἶναι μικρός, ἀλλὰ συγχρόνως καὶ δυνατός. Δὲν φοβεῖται καὶ ἅπαντᾶ. «Δὲν ἔχω τίποτε ἐπάνω μου», «ἀναποδογύρισε τὶς τσέπες σου τότε». «Ὅχι» «ἄρπατην» καὶ συγχρόνως τοῦ δίνει μιὰ δυνατὴ μπουνιά ποὺ κάμνει τὸν δυστυχῆ Μᾶνο νὰ ζαλιστῆ. Συνέρχεται ὅμως καὶ τοῦ ἀντεπιτίθεται. Τώρα πλεόν ὁ ἄγων εἶναι εἰς τὸ ζενίθ. Ὁ Μᾶνος ἀναγκάζεται νὰ ἀμύνεται καὶ νὰ ἀποφεύγῃ τὰ δυνατότερα κτυπήματα τοῦ ἀντιπάλου του. Ἄν ἔρριχνε τὰ χρήματά του ἀσφαλῶς θὰ γλύτιανε τὸ ξύλο, ἀλλὰ ἔλα πάλι ποὺ σκέπτεται τὴν δυστυχισμένη μητέρα του ποὺ μὲ τόσην ἀγωνίαν ἐπερίμενε αὐτὴν τὴν ἡμέραν; Ὅχι δὲν θὰ ὑποχωρήσῃ. Σιγὰ-σιγὰ ἀλλάζουν θεοὶν παλεύοντας καὶ τώρα εὐρίσκονται εἰς τὴν ἄκρην τοῦ μῶλου. Μὲ μιάν ἀπότομην κίνησιν ὁ Μᾶνος ποὺ εἶναι πρὸς τὰ ἔξω τραβιέται καὶ μὲ τὴν φόρα ποὺ ἔχει ὁ ἀντιπάλος του πέφτει μὲ τὰ μοῦτρα εἰς τὰ βρώμικα νερὰ τοῦ λιμανιοῦ. Ὁ Μᾶνος τρέχοντας φεύγει. Μετ' ὀλίγον σταματᾷ. Τί νὰ γίνεταί ἄραγε; Ἀκόμη νὰ ἔβγῃ αὐτός, θὰ πνίγηκε, τόσον τὸ καλλίτερον, ἕνας λαποδύτης ὀλιγότερον ὄχι ὅμως δὲν πρέπει νὰ τὸν ἀφήσῃ νὰ πνιγῆ. Γυρίζει καὶ πετώντας τὸ σακκάκι του βουτᾷ. Τὸν βρίσκει ἀκόμη ζωντανὸ καὶ μὲ μεγάλον κόπον κατορθώνει νὰ τὸν βγάλῃ εἰς τὴν στεριάαν. Τότε πλεόν μὲ ἑλαφρὰν τὴν καρδιὰ φεύγει καὶ χαρούμενος δίδει τὸν πρῶτον του μισθὸν εἰς τὴν δυστυχισμένην μητέρα του. Σήμερον καὶ ἐφύλαξε τὰ χρήματά του καὶ ἐξετέλεσε τὸ καθήκον του.

ΤΑ 2 ΕΙΔΗ ΣΑΡΔΕΛΛΑΣ

Εἰς μιάν ὥρισμένην ἐποχὴν τοῦ ἔτους αἱ σαρδέλλαι μετακινοῦνται ἀγεληδὸν καὶ σχεδὸν εἰς τὴν ἐπιφάνειαν τῆς θαλάσσης. Οἱ ψαράδες εἶναι εὐτυχεῖς διότι εἰξεύρουν ὅτι οἱ κόποι των θὰ ἀμειψθῶν καλά καὶ διερωτῶνται διατί τὸ φαινόμενον αὐτὸ δὲν συμβαίνει πάντα. Ἴδου ἡ ἐξήγησις: Ὁ καλὸς καιρὸς εἶναι φυσικὰ εὐνοϊκὸς διὰ τὴν καλὴν ἀνάπτυξιν τῶν μικρῶν ψαριῶν καὶ ἄλλων τροφῶν τῆς σαρδέλλας. Τότε λοιπὸν ἡ σαρδέλλα καλὰ τρεφομένη παχαίνει. Τὸ λίπος βῶς, ὡς γνωστὸν, εἶναι ἑλαφρότερον τοῦ ὕδατος. Ἄρα ἡ παχιά σαρδέλλα ἔχει τὴν τάσιν ν' ἀνέρχεται περισσότερον πρὸς τὴν ἐπιφάνειαν καὶ τότε ἔχομεν αὐτοῦ τοῦ εἴδους τὰς

ἀγέλας. Ἀλλὰ ὅταν ὁ καιρὸς γίνεαι κακὸς τότε ἡ σαρδέλλα ἀναγκάζεται νὰ τραφῆ ἀπὸ τὸ λίπος τῆς καὶ τότε βαραίνει καὶ πηγαίνει εἰς τὸν βυθόν. Καὶ ἂν διὰ τὸν ἕνα ἢ τὸν ἄλλον λόγον ἡ τροφὴ εἶναι ἐλλιπὴς ἕνα χρόνον καὶ ἡ σαρδέλλα εἶναι ὀλίγη καὶ κακῆς ποιότητος εἰς τὴν ἀγοράν. Οἱ ψαράδες προσπιθοῦν νὰ τὴν πιάσουν στὰ βαθειὰ ἀλλὰ βέβαια αὐτοῦ τοῦ εἴδους τὸ ψάρεμα εἶναι πλεόν δύσκολον καὶ ὀλιγώτερον ἀποτελεσματικόν. Ἐπειτα ἡ λεία εἶναι πενιχρὰ καὶ ἀδύνατη ἐφ' ὅσον πρόκειται περὶ σαρδέλλας τοῦ βυθοῦ.

ΤΟ ΠΥΡΟΦΑΝΙ

Ἀπόλυτον σκοτάδι. Ἡ μπουνάσα, ξαπλωμένη πέρα καὶ πέρα, προσδίδει εἰς τὴν ἀτμόσφαιραν μιὰ μουγκάδα χαρακτηριστικὴν τῆς καλοκαιρινῆς νύχτας. Πέρα μακρὰ εἰς τὸν δριζύοντα, διακρίνεται μόλις μιὰ μαυριδερὴ γραμμὴ. Εἶναι ὁ ἀπογευματινὸς γρατῆγος, ὁ ὁποῖος, σβυσμένος τώρα πλεόν, φεύγει. Μερικὰ ἔξέγνοιαστα γέλοια κάποιας παρέας ἀπὸ τὴν ἀκτὴν καὶ ἡ βραχνὴ φωνὴ ἑνὸς πετεινοῦ, ἀγγέλλοντος κατὰ πᾶσαν πιθανότητα ἀλλαγὴν καιροῦ, διαταράσσων τὴν ἡσυχίαν. Ἡ βάρκα μας κυλᾷ ἤρεμα μὲ ἀνάλαφρον κουπιὲς πρὸς τὸν κάβον, ἀπὸ ὅπου θ' ἀρχίσῃ τὸ πυροφάνι.

Ἐγὼ στέκομαι ὀρθίος εἰς τὴν τρύπα τοῦ γυαλιοῦ. Δίπλα μου εἶναι τακτοποιημένα τὰ καμάκια καὶ οἱ ἀπόχες. Πιὸ πίσω λιγάκι εἶναι τὸ πανέρι. Ἄραγε θὰ γεμίσῃ ὁ πάτος τοῦ ἀπὸ ψάρια; Μόλις φθάνομεν εἰς τὸν κάβον ἀνάβουμε τὴν λάμπα. Ἀμέσως ὁ κόσμος τοῦ βυθοῦ παρουσιάζεται εἰς τὰ μάτια μου. Τὰ βράχια σκεπασμένα μὲ φύκια, τὰ χαλίκια καὶ ἡ ἄμμος, διάφορα μεγάλα χόρτα ὁμοιάζουν ὡς ἕνα ἐξωτικὸν τοπίον τῆς φαντασίας. Τὶ γραφικότης ἀλήθεια! Ὅλα τὰ χρώματα, ξεχυμένα εἰς τὸν βυθόν, ἀποτελοῦν ἕνα ἁρμονικὸν σύνολον, ποῦ σοῦ τραβᾷ τὸ βλέμμα.

Μερικὰ μικρὰ ψαράκια λικνίζονται ἑλαφρὰ ἀπὸ ἕνα κυματάκι. Αἴφνης ὁ ξηρὸς κρότος τοῦ καμακιοῦ, εἰς τοῦ ὁποῖου τὴν ἄκρην σπαρατᾷ ἤδη ἕνας ἑκατοστάριος κέφαλος διακόπτει τὸν ρεμβασμόν. Προχωροῦμεν. Ὀλίγον πλεόν κάτω ἕνας τεράστιος κοκοβιὸς ροχαλίζει μ' ἀνοιχτὰ μάτια. Μιὰ καμακιά κι' ἐν τάξει. Φτωχὲ κοκοβιέ, πάντα κοκοβιὸς θάσαι. Τὰ ψάρια ἀνεβαίνουν τὸ ἕνα πίσω ἀπ' τ' ἄλλο. Ἡ ὥρα περνᾷ δίχως νὰ τὸ καταλαβαίνουμε.

Τὸ πανέρι σιγὰ σιγὰ γεμίζει. Μὰ αἱ πρῶ-

ται πνοαὶ τοῦ βραδυνοῦ μᾶς θυμίζουσι πῶς ἡ ὥρα τοῦ πυροφρονιοῦ ἔχει περάσει πλέον. Ἡ βαρκοῦλα μας μ' ἀνοιγμένο τὸ πανάκι της κυλᾷ τώρα πρὸς τὸν μῦλον ἀπ' ἐκεῖ πού εἶχαμε ξεκινήσει γιὰ τὸ γραφικὸ αὐτὸ ψάρεμμα.

ΠΑΘΗΜΑΤΑ ΠΑΡΑΝΥΜΦΩΝ

Ὅριστε τὸ κοστοῦμι σας κ. Παρλαπίπα... χωρὶς νὰ περιαιτολογῶ ἐπέτυχα ἀπολύτως. Θὰ εἶσθε ὁ πλέον ὁμορφος νέος τοῦ γάμου.

Με ἐμφανῆ χαρὰν ὁ κ. Παρλαπίπας θαυμάζει τὸ ἐξάισιο κοστοῦμι πού θὰ τὸν μεταβάλλῃ τὴν ἐπομένην εἰς παράνυμφον τῆς τελευταίας μόδας. Κάθε ἡμέρα δὲν παντρεύεται ἡ ἀδελφή του!

Διὰ νὰ μὴν πάρῃ μαζί του περιττὰ φορεῖ τὴν καινούργια του ἐνδυμασία, τὰ λουστρινένια του παπούτσια, τὸ καινούργιο του καπέλλο καὶ μέσο εἰς ὅλα αὐτὰ τὰ λούσα πηγαίνει εἰς τὴν πόλη πού πρόκειται νὰ νυμφεθῇ ἡ ἀδελφή του. Ἄλλὰ δυστυχῶς ὅλα τὰ ξενοδοχεῖα εἶναι γεμάτα. Πῶς νὰ περάσῃ τὴ νύκτα; Δοκιμάζει τὴν τύχην του διὰ τελευταίαν εἰς τὸ ξενοδοχεῖον «τῶν δύο ἀντιθέσεων». Οὔτε μία θέσις, φίλε μου, τοῦ ἀπαντᾶ ὁ ξενοδόχος. Ναὶ ἀλλὰ δὲν ἔμπορῶ νὰ κοιμηθῶ καὶ ἔξω, πρέπει νὰ εἶμαι φρέσκος διὰ τὸν γάμον. Καλὰ, ἀκοῦστε λοιπὸν τί σκέφθηκα. Θὰ σᾶς βάλω μίαν πολυθρόνα εἰς τὸ λουτρὸν καὶ θὰ διανυκτερεύσετε ἐκεῖ.

Ὅταν ἦλθε τὸ βράδυ ὁ κ. Παρλαπίπας ἐγκατεστάθη εἰς τὸ πρωτότυπο δωμάτιον του καὶ προσπαθεῖ νὰ κοιμηθῇ. Ἄλλὰ τὸ μυαλό του πάντα δουλεύει καὶ γρήγορα εὐρίσκει τὸν τρόπο νὰ ξεκουρασθῇ καλύτερα. Βάζοντας σὲ βάθος τοῦ μπάνιου τὸ ἐπανωφόρι του καὶ ἔχοντας διὰ προσκέφαλο τὸ χέρι του βρῖσκει τὴν πλέον ἀναπαυτικὴν δυνατὴν θέσιν. Καὶ τώρα δὲν ἀργεῖ νὰ κοιμηθῇ τὸν ὕπνον τοῦ δικαίου. Καθὼς εἶναι γνωστὸν ὁ ὕπνος αὐτὸς δὲν ταράσσεται παρὰ μόνον ἀπὸ ὠραία ὄνειρα. Πράγματι λοιπὸν ὁ κ. Παρλαπίπας πλάθει μὲ τὸν νοῦ του τὴν ἑορτὴν τῆς ἐπομένης. Ὀνειρεύεται τὴν ἐντύπωσιν πού θὰ κάνει τὸ καινούργιο του κοστοῦμι καὶ τὴν εὐχαρίστησι πού θὰ ἔχῃ νὰ αἰσθάνεται ὅτι εἶναι ὁ πλέον εὐμορφος ἄνθρωπος τῆς συγκεντρώσεως. Σκέπτεται ἀκόμη καὶ τὰ σχόλια τῶν παρευρισκομένων. Τί

παράνυμφος. «Κοῖμα νὰ μὴν εἶναι αὐτὸς ὁ γαμπρός».

Ἄλλὰ τὸ πρῶτ' ἦλθε καὶ μαζί του προσετέθη καὶ κάτι καινούργιο εἰς τὸν ὕπνον τοῦ δικαίου. Ἡ κυρία Βαριοπούλου, κάτοχος τοῦ διαμερίσματος εἰς τὸ ὁποῖον ἀνῆκεν τὸ λουτρὸν παρεκάλεσε τὴν καμαριέραν νὰ τῆς τὸ ἐτοιμάσῃ. Ἄλλὰ εἰς τὸ ξενοδοχεῖον «τῶν δύο ἀντιθέσεων» ὑπάρχει ἓνα τελειῶς ἰδιαίτερον σύστημα.

Καθ' ὃν χρόνον καθαρίζεις τὰ ἄλλα δωμάτια ἔμπορεῖς νὰ γεμίσης καὶ τὸ μπάνιο χωρὶς νὰ μπῆς μέσα εἰς τὸ δωμάτιον. Ἄρκει ν' ἀνοίξῃς ἀπὸ ἔξω τῆς στορόφιγγες καὶ μετὰ ἀπὸ ὀλίγον ἓνα θερμὸν λουτρὸν ἔτοιμον σὲ περιμένει. Ἡ καμαριέρα μετεχειρίσθη τὸ σύστημα αὐτό.

Ἐν τῷ μεταξὺ τὸ ὄνειρον τοῦ κ. Παρλαπίπα ἠλλάξεν. Εἶναι τώρα εἰς μίαν ἡλιόλουστον ἀκρογιαλιά καὶ δέχεται τὰς θωπείας τοῦ ἡλίου θερμοῦ ἡλίου καὶ τῆς πλέον δροσερᾶς θαλάσσης.

Ἄλλὰ αὐτὰ τὰ ὄνειρα δὲν εἶναι τῆς αὐτῆς μὲ τὰ προηγούμενα διαρκείας. Ὁ θόρυβος πού ἔκαμνεν ἡ κ. Βαριοπούλου προσπαθῶντας ν' ἀνοίξῃ τὴν κλειδωμένην πόρτα τὸν ἐξύπνησαν. Κι' ἔτσι εἶδε πῶς δὲν πρέπει κανεὶς νὰ εἶναι δίκαιος, πρέπει νὰ εἶναι καὶ ἀρκετὰ ἐξυπνος διὰ νὰ ἀποφεύγῃ τὰ κακὰ ἐπόμενα τοῦ ὁμωνύμου ὕπνου.

(Ἐκ τοῦ γαλλικοῦ)

ΣΥΜΒΟΥΛΑΙ

1. Μὴν ἀφίνης ποτέ, ἀφοῦ τελειώσης τὸ ψάρεμμα, δολώματα ἐπάνω εἰς τὸ ἀγκύστρι σου γιὰτὶ σκουριάζει.

2. Πάντα μετὰ τὸ ψάρεμμα ν' ἀπλώνῃς τὴν καθητὴ σου εἰς τὸν ἥλιον διὰ νὰ στεγνώσῃ. Ἐὰν μείνῃ ὑγρὴ, σαπίζει.

3. Νὰ τρίβῃς τὶς μεσοινέξες μ' ἓνα πανάκι διὰ νὰ γυαλίζουσι, διότι ἐν ἐναντία περιπτώσει φθειρόνται καὶ σπάζουσι.

4. Νὰ πλένῃς κατ' ἀραιὰ διαστήματα τὰ ἐργαλεῖα σου μὲ γλυκὸ νερό, διότι ἡ ἄλμη τὰ καταστρέφει.

ΣΤΑΥΡΟΛΕΞΟΝ

	1	2	3	4	5	6	7	8	9	10
1										□
2				□						□
3						□		□		
4										□
5				□		□				
6			□				□			
7	□	□					□	□		
8			□		□		□			
9					□		□			
10				□				□	□	

ΟΡΙΖΟΝΤΙΩΣ :

- 1) Ἀρχηγός τοῦ Τρωϊκοῦ Πολέμου.
- 2) Εἶναι ἀνάγκη (ἀρχ.). Μὲ αὐτὴν παρομοιάζονται οἱ ἀγριότερες γυναῖκες.
- 3) Τὴν προσβάλλουν οἱ γυμνισταί. Ἐοῦ (ἀναρχ.)
- 4) Ἀρχαία ἡρώς θυσιαοθεῖσα ὑπὲρ πατρίδος.
- 5) 3 φωνήεντα. Δὲν εὐρίσκεται ἐπὶ τῶν καθ' ἑαυτῶν ἀνθρώπων.
- 6) Κλωστή (καθ.). Ἀγριογούρουνο (καθ.). Εὐρίσκεται ἐπάνω μας καὶ ὁμως τρέχει διὰν ἐμεῖς δὲν τρέχομε.
- 7) Τὸ λέμε διὰν μᾶς ἐνοχλεῖ κανένας οὐκὸς. Ἀριθμῆτικόν.
- 8) Ποίημα τοῦ Κίπλιγκ . . . πᾶς (ἀναρχ.)
- 9) Ἀπέκτιτος τέκνον εἰς τὸ 90στὸν ἔτος τῆς ζωῆς τῆς Τᾶ σύμφωνα λέξεως ποῦ σημαίνει τροφήν ζώου.
- 10) Τὸ ἀντίθετον τῶν πολλῶν. Εὐρίσκονται παντοῦ.

ΚΑΘΕΤΩΣ :

- 1) Ἀρχαῖοι κάτοικοι τῆς Ἑλλάδος. Ἀφῆος (Δημοτ.)
- 2) Πνευματικὴ ἀσκησις. Ἐνα ἀπὸ τὰ κυριώτερα σημεῖα τῆς τελειῆς τοῦ Γάμου εἰς τοὺς καθολικούς.
- 3) Μᾶς ἀηδιάζει. Ἄν προσθέσῃτε ἓνα φωνήεν μεταξὺ τῶν δύο αὐτῶν συμφώνων σχηματίζεται μία μύτη.
- 4) Ἐνα φωνήεν καὶ ἓν συμφώνων. Τὰ νοσιμότερα εἶναι τῆς Σμύρνης.

- 5) Πρέπει νὰ εἶναι κάθε ἱερεὺς.
- 6) Τὸ μεταχειριζόμεθα σὲ δροκούς. Τὸ λέμε διὰν εἴμεθα μούσκαμα.
- 7) Μέταλλον εὐρισκόμενον ἐν ἀφθονίᾳ ἐπὶ τῶν αὐτοκινήτων.
- 8) Μειοχὴ τοῦ ρήματος εἰμί. Ὁ ἀντιπρόσωπος τοῦ Θεοῦ ἐπὶ τῆς γῆς.
- 9) Σπουδαῖο μέρος γιὰ τὴν ναυμαχία ποῦ ἔλαβεν χώρα ἐκεῖ κατὰ τὴν ἐπανάστασι.
- 10) Γνωσιότερος εἰς τοὺς Ἕλληνας ἀπὸ ὄλου τοὺς δμοίους τοὺς δ' Ἀλῆ. Ἀναγραμματισμός.

Α.

Ἡ λύσις τοῦ προηγουμένου σταυρολέξου.

Ὅριζοντίως.

- 1) Ἰφγένεια, 2) Δάφνη, Σχοινὴ, 3) Τόν, 4) Ὠά, Θύω, Ἰαρέ, 5) Σύ, Γλάρος, 6) Ρίς, Ἀρόφ, 7) Ρία, Σώση, 8) Ὅστις, Ἰν, 9) Ἄνισο, Ὠά, Αἴ. 10) Σανός, Ὅπ, 11) Τά, Τάχα, 12) Βρέ, Τί.

Καθέτως.

- 1) Ἰδρος, Αὐτί, 2) Φά, Αὔριον, 3) Ἰφ, Ἰασις, 4) Γνάθος, Τσάϊ, 5) ΕΗ Ἰον, 6) Τφ, Μῦς, 7) Ἐσο, Ὠσις, 8) Ἰχιλασία, 9) Αο, Ἀαρών, Ὀχι, 10) Ἰατρός, Πά, 11) Ἄν, Ρόφημα, 12) Ἐς, Ἰνρι.

ΩΣΩΩΩΩΩΩΩ

ΤΟ ΚΑΤΑΣΤΗΜΑ

Π. ΚΟΥΤΣΟΓΙΑΝΝΗ

ΕΧΕΙ ΠΛΟΥΣΙΑΝ ΣΥΛΛΟΓΗΝ

ΟΛΩΝ ΤΩΝ ΠΡΟΣΚΟΠΙΚΩΝ ΕΙΔΩΝ

ΣΤΟΛΗΣ ΚΑΙ ΙΜΑΤΙΣΜΟΥ

ΑΙΟΛΟΥ 19

ΩΣΩΩΩΩΩΩΩ

Στοῦ :

ΠΑΝΑΓΑΚΟΥ ΚΑΙ ΨΙΜΑΡΑ

ΕΡΜΟΥ 53

Θὰ βρῆτε κάλτσες διὰ :

Ναυτοπροσκόπους, προσκόπους, κυ-
νηγούς καὶ διὰ πᾶν εἶδος ἀπόρ.

ΔΙΑΔΙΔΟΝΤΕΣ ΤΟΝ

ΠΙΓΚΟΥ'Ι'ΝΟΝ

ΒΟΗΘΕΙΤΕ ΕΑΥΤΟΥΣ

DENTEX

ΟΔΟΝΤΟΚΡΕΜΑ ΚΑΙ ΥΓΡΟΝ

Λευκαίνει τὰ δόντια.- Τονώνει τὰ ούλα.- Θε-
ραπεύει τς ἄφθας καί τὰ ἔλκη τοῦ Στόμα-
τος, τὰς οὐλίτιδας καί στοματίτιδας.

REL-FIX

Καθαρίζει καλλωπίζει τὰ μαλλιά Θεραπεύει
τὴν τριχόπτωσιν ἐξαλείφει τὴν πιτυρίασιν.

ΦΑΡΜΑΚΕΙΟΝ
ΠΑΝΟΥ Α. ΜΑΡΙΝΟΠΟΥΛΟΥ
ΟΜΟΝΟΙΑ — ΑΘΗΝΑΙ